

Εἰσήγησις στὴν Α' Σύναξι Οἰκοδομητικῇ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας
† Κυριακὴ Β' Λουκᾶ
29.9/12.10.2025

Θεμελιώδεις Ἀρχές τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς
Εὐαγγελικὸς Δεκάλογος
Μέρος Η': Ἡ Ἐλεήμων Καρδιά

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἡ ἀνάβασίς μας στὴν **Οὐρανοδρόμο Κλίμακα** συνεχίζεται, βεβαίως πάντοτε μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας Μητέρας μας καὶ τὴν δύναμι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἀπομένουν τρεῖς ἀκόμη **βαθμίδες**...

Ἡ ἀνάβασις εἶχε ἀρχίσει τὸν Μάρτιο τοῦ 2018, στὴν προοπτικὴ τῆς καλλιέργειας δύο βασικῶν **πνευματικῶν ἐργασιῶν**: τῆς ἐν **Χριστῷ Ὑπευθυνότητος** καὶ **Ὁριμότητος**.

Εἴχαμε ὑπογραμμίσει, ὅτι προϋποθέσεις τῆς **Εὐαγγελικῆς Ὑπευθυνότητος** καὶ **Ὁριμότητος** εἶναι ἡ βαθεὶα καὶ γόνιμος **Αὐτοκριτικὴ**.

Ἡ Αὐτοκριτικὴ παραπέμπει στὸ **κάτοπτρο**...

Προκειμένου νὰ ἰδοῦμε τὸ πρόσωπό μας, χρειάζεται ἓνας καθρέφτης... Προκειμένου νὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτό μας, ἀπαιτεῖται ἓνας **πνευματικὸς καθρέφτης**.

Χρειαζόμεθα λοιπὸν ἓναν **καθρέφτη**, ἓνα **ἐργαλεῖο αὐτοκριτικῆς**, ἓναν **Εὐαγγελικὸ Δεκάλογο**, ὁ ὁποῖος νὰ περιλαμβάνη τὶς **Θεμελιώδεις Ἀρχές** τῆς ἐν **Χριστῷ Ζωῆς**.

Ὅταν **καθρεφτίζουμε** τὸν ἑαυτό μας στὶς **Ἀρχές** αὐτές, διαλύονται οἱ ψευδαισθήσεις γιὰ τὸ πρόσωπό μας, ἐφ' ὅσον ἡ **Αὐτοκριτικὴ**

θα μᾶς ὁδηγήσῃ στὴν **Αὐτογνωσία**, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς **Ὑπευθυνότητος** καὶ τῆς **Ὠριμότητος**.

■ Μέχρι τὸ τέλος τοῦ 2019, εἶχαμε ἀναφερθῇ περιληπτικὰ στὶς ἑπτὰ πρώτες **Ἀρχές**, εἶχαμε **ἀνέβῃ** τὶς ἑπτὰ πρώτες **βαθμίδες** τῆς **Οὐρανοδρόμου Κλίμακος**: τὴν **Μωρία** τοῦ **Σταυροῦ**, τὴν **Πτωχεία** τοῦ **Πνεύματος**, τὸ **Τελωνικὸν Ἥθος**, τὸ **Διακονικὸν Ἥθος**, τὴν **Παιδικὴ Ἀθωότητα**, τὴν **Καθαρότητα** τῆς **Καρδιάς** καὶ τὴν **Συγχωρητικότητα**.

Ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐλογία τοῦ Ἀειμνήστου Πατρός, Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας **† Κυπριανοῦ**, ὡς καὶ τὶς πολύτιμες προσευχές Σας, προκειμένου νὰ συνεχίσουμε τὴν **ἀνάβασί** μας στὴν **ὁδό** **βαθμίδα**, τὴν **Ἐλεήμονα Καρδιά**.

● **«Κύριε, τὰ χεῖλή μου ἀνοίξης, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου»** (Ψαλμ. ν' 17).

* * *

η. Ἡ Ἐλεήμων Καρδιά

Ὅταν, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, λαμβάνουμε τὸ **Ἅγιο Βάπτισμα**, ἢ ὅταν ἀργότερα, μὲ τὴν **Μετάνοια** καὶ **Ἐξομολόγησι**, ἀρχίζουμε συνειδητὰ τὴν σχέσι μας μὲ τὸν Σωτῆρά μας Χριστό, ἥδη εὐρισκόμεθα στὴν ἀρχὴ μιᾶς **Μεγάλης Ἀναμονῆς**, μιᾶς **Προσδοκίας**.

Περιμένουμε τὸν **Νυμφίον** μας **Χριστό!**...

Καὶ στὴν **Ἀναμονή** μας αὐτὴ δὲν εἴμεθα μόνοι...

Μέλλει νὰ φανερωθῇ ἡ **Δόξα** μας, ἡ **Ἀνακαίνισίς** μας, ἡ ὁποία θὰ εἶναι τόσο ἔνδοξη, ὥστε ἀναμένει **Αὐτὴν** μὲ σφοδρὴ προσδοκία ὅλη ἡ **Κτίσις**... **Ἡ Κτίσις** ἔχει ὑποταχθῇ στὴν **φθορὰ** καὶ **στενάζει** καὶ **ὀποφέρε** μαζί μας...

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὁμιλεῖ ἀποκαλυπτικὰ γιὰ τὴν **Δόξα** αὐτὴν τοῦ ἀνακαινισμένου **Μελλοντικοῦ** / **Ἐσχατολογικοῦ Κόσμου**:

«Λογίζομαι γάρ, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς· ἡ γὰρ ἀποκαρδοκία (ἐντονὴ προσδοκία) τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται (περιμένει)· τῇ γὰρ ματαιότητι (φθορᾷ) ἡ κτίσις ὑπετάγει... καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ· οἶδαμεν (γνωρίζουμε) γάρ, ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν...».

(Ρωμ. η' 18-22)

Ἡ Ἀναμονή μας αὐτὴ παρομοιάζεται μὲ τὴν ἔντονη / σφοδρὴ ἀναμονὴ τῆς νύμφης, ἡ ὁποία ποθεῖ τὴν ἔλευσι τοῦ νυμφίου, τὴν ἔνωσίν της μὲ τὸν νυμφίο!...

Ἄς θυμηθοῦμε τὴν χαρακτηριστικὴ **Παραβολή** τῶν **Δέκα Παρθένων** (Ματθ. κε' 1-13).

Περιμένουμε τὸν **Νυμφίο** μας!...

Εὐρίσκομεθα σὲ ἐργήγορσι **«εἰς** ἀπάντησιν (προϋπάντησιν) τοῦ Νυμφίου»...

Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσουμε τὰ **Ἀυχνάρια** μας νὰ **σβήσουν**...

Ὁφείλουμε νὰ τὰ διατηροῦμε ἀναμμένα καὶ φωτεινά... **Νὰ** τροφοδοτοῦμε αὐτὰ συνεχῶς μὲ τὸ **λάδι**, μὲ τὸ **Ἑλεος** καὶ τὴν **Εὐσπλαγχνία**...

«Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔρχεται». (Ματθ. κε' 13)

* * *

Ἑλεος, Ἐλεημοσύνη, Εὐσπλαγχνία...

Εἶναι πολὺ γνωστὸς σὲ ὅλους μας ὁ **Μακαρισμός** τοῦ Κυρίου μας:

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

(Ματθ. ε' 7)

Στὴν ἐν Χριστῷ Ζωή, ἡ **Ἐλεημοσύνη** δὲν ταυτίζεται μόνον μὲ τὴν παροχὴ μιᾶς ὑλικῆς βοηθείας στὸν συνάνθρωπό μας.

Ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος,

«ποικίλος ὁ τῆς Ἐλεημοσύνης τρόπος, καὶ πλατεῖα αὕτη ἡ Ἐντολή».

(Ἱ. Χρυσόστομος, Εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον,
PG 57, στλ. 227, 'Ὁμιλία ΙΕ', § 8')

Συγχωροῦμε, συμπαθοῦμε, συμπάσχουμε, συμπονοῦμε, συμμετέχουμε καρδιακῶς στὰ δεινὰ καὶ τὶς θλίψεις τῶν συνανθρώπων μας.

Ὁ Κύριός μας καὶ **Θεός** μας εἶναι πλήρης **Ἑλέους, Ἀγάπης** καὶ **Ἀγαθότητος**... **Μᾶς** **συμπονεῖ**, μᾶς **συμπαθεῖ**, μᾶς **συγχωρεῖ**, μᾶς **δί**-**δει** συνεχῶς **εὐκαιρίες** ἐπανόδου στὸν **Πατρικὸ Οἶκο**...

Γι' αὐτό, μᾶς προτρέπει ὁ Χριστός μας νὰ Τοῦ ὁμοιάσουμε:

«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν Οἰκτίρμων ἐστί».

(Λουκ. ζ' 36)

Τί μᾶς ἐξισώνει μὲ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα μας;

«Τὸ ἐλεεῖν καὶ οἰκτεῖρειν», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος· **«οὐκ εἶπεν, ... ἐὰν νηστεύητε, ὅμοιοί ἐστε τῷ Πατρὶ ὑμῶν· οὐκ εἶπεν, ἐὰν παρθενεύσητε, οὐδὲ εἶπεν, ἐὰν εὐχησθε, ὅμοιοι ἐστε τῷ Πατρὶ ὑμῶν... Ἀλλὰ τί; Γίνεσθε**

οἰκτίρμονες».

(Ι. Χρυσοστόμου, Πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴν Δευτέραν,
PG 62, στλ. 633-634, §γ')

Ἡ συμπάθεια / συμπόνια καὶ ἡ εὐσπλαγχνία **μορφώνει-σφραγίζει**, τρόπον τινά, στὶς καρδιές μας, στὶς ψυχές μας, τοὺς **θεϊκοὺς χαρακτήρες** καὶ μᾶς **ἐξομοιώνει**, κατὰ χάριν, μὲ τὸν Θεό.

Ἐλεήμονες δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι προσφέρουν ὑλικά ἀγαθά, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζουν μὲ ἔμπρακτε καὶ ἀνιδιοτελεῖ **Εὐσπλαγχνία** τὴν συμπαράστασί τους πρὸς τὸν πλησίον, ἐχθρὸν καὶ φίλον, τόσον ὑλικά, ὅσο –καὶ κυρίως– πνευματικά.

Ἡ Ἐλεήμων Καρδιά συνενώνει ἀρρήκτως ὅλες τὶς **Ἐντολές** τοῦ Κυρίου μας καὶ ἀποτελεῖ τὸ **κέντρον** καὶ τὴν **καρδίαν** αὐτῶν... **Μᾶς** βοηθεῖ νὰ **δραπετεύσουμε** ἀπὸ τὴν **φυλακὴ τοῦ ἑαυτοῦ** μας, χάριν τοῦ **Ἀδελφοῦ**, καὶ καθιστᾷ τὴν **καρδιά** μας **σκήνωμα** τῆς **Δόξης** τοῦ **Θεοῦ**.

* * *

Ὁφείλω ὅμως νὰ διευκρινίσω, ὅτι ὁ ἀνώτατος βαθμὸς αὐτοῦ τοῦ Χαρίσματος, δηλαδὴ τῆς **Ἐλεήμονος Καρδίας**, εἶναι γιὰ τὸν ἐμπαθῆ καὶ μικροψυχο καὶ φίλαυτο ἄνθρωπο κάτι τὸ ἀσύλληπτο καὶ ἱλιγγιώδες.

Παρὰ ταῦτα, καλὸ εἶναι νὰ ἀφήσουμε τὸν Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τὸν Σύρο νὰ μᾶς περιγράψῃ αὐτό, ὥστε νὰ **καθρεφτισθοῦμε** στὰ θεόπνευστα λόγια του καὶ νὰ βοηθήσουμε τὸν ἑαυτό μας στὴν ἐργασία τῆς σωτηρίου **Αὐτοκριτικῆς**.

«Καὶ τί ἐστὶ καρδιά ἐλεήμων; Καὶ εἶπε· Καῦσις καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως, ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὀρνέων καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν δαιμόνων καὶ ὑπὲρ παντὸς κτίσματος. Καὶ ἐκ τῆς μνήμης αὐτῶν καὶ τῆς θεωρίας αὐτῶν ρέουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δάκρυα ἐκ τῆς πολλῆς καὶ σφοδρᾶς ἐλεημοσύνης τῆς συνεχούσης τὴν καρδίαν. Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς καρτερίας (ἐπιείκειας), σμικρύνεται ἡ καρδιά αὐτοῦ (μικραίνει ἡ ἀντοχὴ τῆς καρδιᾶς) καὶ οὐ δύναται βαστάξαι ἢ ἀκοῦσαι ἢ ἰδεῖν βλάβην τινὰ ἢ λύπην μικρὰν ἐν τῇ κτίσει γινομένην. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας καὶ ὑπὲρ τῶν βλαπτόντων αὐτόν, ἐν πάσῃ ὥρᾳ εὐχὴν μετὰ δακρύων προσφέρει τοῦ φυλαχθῆναι αὐτοὺς καὶ ἰλασθῆναι αὐτοῖς (γιὰ νὰ τοὺς προστατεύῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ), καὶ ἔως πάλιν ὑπὲρ τῆς φύσεως τῶν ἐρπετῶν ἐκ τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐλεημοσύνης τῆς κινουμένης ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ

ἀμέτρως (ἀπὸ αὐτὸ τὸ τόσο ἰσχυρὸ αἶσθημα ἐλέους ποὺ κινεῖται στὴν καρδιά σου νὰ δέεσαι χωρὶς δισταγμὸ) **καθ' ὁμοιότητα τοῦ Θεοῦ**».

(Πιρὰρ ΞΒ', σελ. 736, Θεοτόκη ΠΑ', σελ. 306)

* * *

Εἶναι λοιπὸν ἡ **Ἐλεήμων Καρδιά** πράγματι ἓνα **Μεγάλο Δῶρο** τοῦ **Θεοῦ**!... **Ἐν** τούτοις, ὀφείλουμε νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀγαθὴ μας προαίρεσι καὶ τὴν καλὴ μας διάθεσι στὸν **Χριστό** μας καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε αὐτομεμφόμενοι.

Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι πολλὰς φορὲς ἔχουμε ἀκούσει:

Ὁ ἐν **Χριστῷ** ἀγωνιζόμενος, γιὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν **Θεό**, καταβάλλει μίαν συνεχῆ καὶ ἐργώδη **προσπάθεια**, ἡ ὁποία καλεῖται στὴν **Ὁρθόδοξη Παράδοσί** μας **Φυλακὴ τῶν Πέντε Αἰσθήσεων, τῆς τε Φαντασίας, τοῦ Νοὸς καὶ τῆς Καρδιάς**.

Αὐτὴ ἡ **νηπτικὴ προσπάθεια**, ἡ ὁποία ὀνομάζεται **Ἑσυχασμός-Ἑσυχαστικὴ Ἐμπειρία**, ὅταν συνυπάρχει καὶ συμπορεύεται μὲ τὴν συνεχῆ κοινωνία τῶν **Ἀχράντων Μυστηρίων** –τὴν **Εὐχαριστιακὴ Ἐμπειρία**, ἀνοίγει τὴν **Καρδιά** μας καὶ γίνεται **σκῆνωμα** τῆς **Ἀκτίστου Δόξης** τοῦ **Θεοῦ**.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ **Ἅγιοι** μᾶς προτρέπουν καὶ ἐνθαρρύνουν νὰ ἔχουμε, ὡς πρώτη ἐπιδιώξι πνευματικὴ, τὸ τρισευλογημένο **Ἔλεος**.

«Καὶ τοῦτο δέ, ἀδελφέ, παραγγέλλω σοι», λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος: **«ἔστω ἐκνικῶν ἐν σοὶ αἰὲς ὁ σταθμὸς τῆς Ἐλεημοσύνης** (νὰ νικοῦν πάντα μέσα σου τὰ σταθμὰ τῆς Ἐλεημοσύνης), **ἕως ἂν αἰσθηθῇς ἐν ἑαυτῷ ἐκείνου τοῦ Ἐλέους, οὗ ἔχει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν κόσμον... Καρδιά ἀπότομος καὶ ἀνηλεὲς οὐδέποτε καθαρίζεται... Ἄνθρωπος ἐλεήμων, ἱατρός ἐστὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· τὴν σκότωσιν γὰρ τῶν παθῶν, ὡς ἐν πνεύματι βιαίῳ, καταδιώκει ἐκ τῶν ἔνδον αὐτοῦ»**.

(Πιρὰρ ΝΔ', σελ. 686, 687, Θεοτόκη ΛΔ', σελ. 151)

* * *

Ἐν κατακλείδι: ὅλες οἱ προσπάθειές μας, ὅλες οἱ ἐν **Χριστῷ Ἀσκήσεις** μας, εἶναι ἀπαραίτητο, προκειμένου νὰ μὴν ἀποβοῦν μάταιες, νὰ εἶναι ἐνωμένες μὲ τὴν **Εὐσπλαγχνία** καὶ νὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὴν εὐλογία μιᾶς **Καρδιάς Ἐλεήμονος**.

Ἐνα σύγχρονό μας παράδειγμα / γεγονός, μὲ τὸ ὁποῖο συμπληρώνω τὶς ταπεινὲς σκέψεις μου ἀπόψε, ὑπογραμμίζει –μὲ ἰδιαίτερη μάλιστα ἔμφασι– τὴν μεγάλῃ αὐτὴ ἀλήθεια.

«Κάποτε, κάποιος Μοναχὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ Κοινόβιο του καὶ τὴν εὐλογημένη ὑπακοὴ καὶ πηγὴ στὴν Ἐρημο, νὰ γίνῃ Ἠσυχαστής... Ὁ λογισμὸς του ἀπαιτοῦσε νὰ ἀφοσιωθῇ μέρα-νύχτα στὴ μελέτῃ καὶ θεωρίᾳ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα στὸ Μυστήριον τῆς Τριαδικότητος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἐτσι πίστευε, ὅτι θὰ μπορούσε, μέσα στὴν ἐρημιὰ καὶ στὴ γαλήνῃ τῆς ἡσυχίας, νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Θεό, χωρὶς μέριμνες καὶ χωρὶς σκοτοῦρες.

Ὑστερα ὁμως ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρες, σὲ κάποια στιγμή τῶν ἱερῶν του στοχασμῶν, αἰσθάνθηκε κοντὰ του τὴν παρουσία κάποιου...

Ἐνα μικρὸ ποντικάκι εἶχε ἀνεβῇ στὴ μπαλωμένη καὶ τρύπια παντόφλα του καὶ μυριζόταν τὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ ποδιοῦ του!...

Ἐτσι ἀποσπᾶσθηκε ἡ προσοχή του καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσῃ ἀμετακίνητο τὸν νοῦ του στὴν ἐνθύμησι τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν προσευχή του.

Τὸ εἶδε καὶ εἶπε μέσα του: “Ἐγὼ ἄφησα τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐπικοινωνῶ ἀμέριμνα καὶ σωστὰ μὲ τὸν Θεό, καὶ νὰ ἔρχεται τώρα νὰ μοῦ τὴ χαλάῃ ἓνα ποντίκι! Ἐ, αὐτὸ παρατραβάει τὸ σχοινί!...”.

Καὶ λέγει νευριασμένα στὸ ποντίκι:

- Γιατί, βρὲ σιχαμένο, μοῦ διακόπτεις τὴν προσευχή μου;...

- Γιατί πεινάω!... ἀπάντησε τὸ ποντίκι.

- Καὶ ὁ Ἠσυχαστὴς ἀνταπάντησε μὲ ἀγανάκτησι, χωρὶς ν’ ἀναρρωτηθῇ πῶς μίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ τὸ ποντίκι!

- Φύγε ἀπὸ δῶ, μαγαρισμένο!... Ἐγὼ προσπαθῶ μὲ χίλιους κόπους νὰ ἰδῶ πῶς θὰ ἐνωθῶ μὲ τὸν Θεό, καὶ σὺ ἦρθες νὰ μοῦ ζητήσης ν’ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν κοιλιὰ σου!...

Καί... φράπ! τὸ τινάζει ἀπὸ τὸ πόδι του στὴν ἀπέναντι γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς του.

Καὶ τότε τὸ ποντίκι γυρίζει καὶ μὲ πολλὴ ἡρεμία, ἀφοῦ τὸν κοίταξε στὰ μάτια, τοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἀνθρώπινη γλῶσσα:

- Μάθε το μιὰ γιὰ πάντα, πάτερ: Ἄν δὲν μπορέσης νὰ ἐνωθῇς μὲ τοὺς γύρω συνασκητὰς σου καὶ μὲ τὸν Γεροντὸν Ἀββακούμ, ποὺ ψήνεται στὸν πυρετὸ καὶ πεθαίνει ἀπὸ

τὴν πείνα μέσα στὴ διπλανή σου σπηλιά, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν
κάθε “Ἀββακούμ”, δηλαδὴ τὸν “πλησίον” σου

ποὺ πονάει καὶ ὑποφέρει,

ποὺ πεινάει καὶ διψάει,

ποὺ κεῖται γυμνὸς καὶ πληγιασμένος,

καὶ ἂν δὲν τὸν συμπονέσης

καὶ δὲν τοῦ σταθῇς στὸ πρόβλημά του,

**τότε..., ποτὲ μὰ ποτέ! δὲν θὰ μπορέσης νὰ ἐνωθῇς μὲ τὸν
Θεὸ τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἑλέους.**

Καὶ χάθηκε ὁ ποντικός!....».

(Πρωτ. Στεφ. Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς
στοὺς Μακαρισμοὺς, σελ. 288-289, Πειραιᾶς 2009)

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί μου καὶ Ἀδελφές μου·

Εὐχαρίστως τώρα νὰ συζητήσουμε γιὰ τὴν Ἑλεήμονα Καρδίαν.

Σᾶς εὐχαριστῶ!

Ὁ Μητροπολίτης

† ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς